

„Vers,
eredj, légy
osztály-
harcos!”

**Száz éve
született**

József Attila

Móni Ottó gondolatai
József Attila: Szocialisták
című verse kapcsán (7. oldal)

A leírt korosztály

– Az egészségügyben dolgoztam. Az egyik legkeményebb krízis-osztályon. Betegeink a legszegényebb és a legeleesebb emberek közül kerültek ki. Akiket nemegyszer már olyan állapotban hoztak hozzánk, hogy az minden képzeletet felülmúlt. Olyan szörnyűségeket láttunk és tapasztaltunk közvetlen közelről, amelyek még a sokat megélt idős nővéreket is megrendítették, napról napra. Ezt ezt a földi poklot megszokni nem lehet. Legfeljebb elviselni...

Az igazi értékek

– De ehhez olyan elhivatottság kell, amely szinte már teljesen felette áll a hétköznapi gondolkodásmódnak – folytatja Szilveszterné Albert Henriette. – Az az ember például, aki kizárólag a pénzért vagy profítért dolgozik, el sem tudja képzelni, hogy milyen érzés az, amikor a nővér megfogja a feléje nyújtott segítséget kérő kezét, és boldogan nyugtázza a hálás tekinteteket. És emiatt még arra is képes, hogy meglelt asszony léteire hosszú heteket dolgozon jóformán pihenés nélkül. És mivel már jóformán beköltözött a kórházba, s a nővérszállón alszik, hetekig nem látja a családját sem.

– De vajon mennyi pénzért teszi ezt? – teszem fel a prózainak tűnő kérdést. Gondolván arra, hogy azért senkinek sem adják ingyen a közértben a kenyert.

– Hát ha már az anyagiokról kérdez – válaszol fejcsóválva Henriette –, csak azt mondhatom, hogy ápolási asszisztensként alig kaptam a minimálbérnél valamivel többet. Persze az ügyeletek és a hétvégi, például a szombat éjszakai munkák felnyomták a pénzt, akár kilencvenezert forintig is. Azon azért el lehet gondolkodni, hogy: ez sok vagy kevés? Különösképpen akkor, ha ennyit dolgozik érte az ember, mondjuk úgy háromszáz órát egy hónapban. De véleményem szerint sosem szabad kapzsinak lenni, én még a minimálbérrre is azt szoktam mondani, hogy az pontosan ötven ezerrel több, mint a semmi. „Hát igen – gondolom. – Így

beszél az, aki a front első vonalában él. És mivel jól ismeri a halált s a szenvedést, tudja, hogy mi mennyit ér. Mennyit ér a szeretet, vagy a munka, vagy akár a pénz...?”

– Am ki gondol éppen az anyagiakra akkor – folytatja Henriette –, amikor előtte fekszik egy elesett, segítségre váró ember? Tele fagyásokkal, beteg, koszosan, a lét s nemlét határán. És milyen hálások voltak nekem ezek a betegek! Annnyira szerettem őket! Mellettük álltam akkor is, amikor már senkijük sem maradt. Pedig némelyiknek gazdag rokonaik voltak, gazdag gyerekeik, ők mégis élet és halál mezsgyéjén tántorogtak, nyomorogtak. És milyen szenvedésen mentek keresztül még itt lenni is! Emlékszem, amikor az a nagy tél volt, két évvel ezelőtt, a doktorok vizsgálat közben úgy vagdosták le az elfagyott, elhalt lábujjait, mintha csak egy foghúzáson lettek volna.

– Jóságos ég!... – vetem közbe. – Ez komoly?

Csendben elmosolyodik:

– Kedves uram! Ennél még cifrább dolgok is történtek, és történnek nap mint nap ebben az országban. Csak nem mindig a naps oldalt kell nézni, s akkor könnyen észreveheti az ember a világ árnyékos és keservesebb oldalát is.

Hajza végkimerülésig

– Hát nem csodálom – mondom –, hogy a végén csak otthagya ezt a munkahelyet, és eljött ebből a kríziskórházból.

(Folytatás a 3. oldalon)

ÜLÉSEZETT A MUNKÁSPÁRT KÖZPONTI BIZOTTSÁGA

Választási kongresszus: igen, tisztújítás: nem!

A Munkáspárt Központi Bizottsága január 22-én, szombaton tartotta az évi első ülését. A tanácskozáson sok érdeklődő párttag volt jelen Budapestről és a megyékből. Figyelemmel kísérte a pártfórumot a Baloldali Front és a Nótagezdekelt is. A tanácskozás egész hangulatán érződött, hogy fontos döntéseket várnak a párt irányító testületétől. (A 67 fős testületből közel hatvanan vettek részt az ülésen, s változó létszámban az egyes szavazásokon.)

A tanácskozás elején a centenáriumi év alkalmából Móni Ottó színművész szavalta el József Attila két versét.

A Központi Bizottság elsőként Thürmer Gyula előterjesztésében a Munkáspárt 2005. évi feladatairól tárgyalt. A KB elfogadta, hogy ugyan ezen napirend keretében foglalkozzon a Baranya megyei elnökség rendkívüli tisztújító kongresszus összehívására irányuló kezdeményezésével is. A párt elnökének szóbeli előterjesztésében, a vitában – amelynek során nagyon sok KB-tag, megyei elnök kifejtette véleményét – és végül a KB döntéseiben világosan kialakultak az álláspontok.

Először is: A Központi Bizottság a párt politikai egységének erősítésé-

re és cselekvőkészségének javítása érdekében 2006. június 4-ére kiírta a párt 21. kongresszusát. A kongresszus feladata, hogy fogadja el a Munkáspárt választási programjának irányelveit, és bemutatkozzanak az országgyűlési képviselőjelöltjeink. (A KB ezt a döntést 52 igen szavazattal hozta meg.)

Másodjára: a KB elfogadta a „Rajtunk múlik, hogy mi lesz a sorsunk!” című, 2005. évre szóló feladattervet (52 igen szavazattal).

A feladatterv alapállása egyértelmű: „Ha érvényt szerzünk a többség akaratának, ha megerősítjük a Munkáspárt kommunista munkás jellegét, ha megszilárdítjuk a párt belső fegyelmét, akkor képesek leszünk mozgósítani meglevő forrásainkat, és képesek leszünk biztosítani nem csupán a választási felkészülést, de a párt jövőjét is.” (Az elfogadott dokumentumot teljes terjedelmében közöljük.)

Harmadszor: a Központi Bizottság külön szavazással döntött a rendkívüli tisztújító kongresszus ügyéről. A vitában egyértelművé vált a többségi álláspont: a rendkívüli kongresszusra nincs szükség, a személyi kérdések szétzilálják a pártot, a párt nem dolgozik, nem tudunk indulni a választáson, s mindez alapvetően

veszélyeztetné a párt jövőjét, létét. A szavazáson 39 KB tag elutasította a rendkívüli tisztújító kongresszust, 13-an támogatták azt, s öten tartózkodtak. A párt elnöke az ülésen nyilvánvalóvá tette: a párt politikájában, a választási felkészülésben a többség akaratát kell keresztülvinni, s ezen az alapon az elnökség és a Központi Bizottság meg fogja védeni a pártot.

A Központi Bizottság második napirendi pontként – 44 igen szavazattal – elfogadta a választási munka végrehajtásának új határidőire vonatkozó határozatát (lásd 4. oldal).

Vitát követően döntött a KB a választások finanszírozásának irányelveiről is. (34-en támogatták az előterjesztést, ötven ellene szavaztak, négyen pedig tartózkodtak, Vajnai Attila a pénzügytájjal kapcsolatban külön javaslattal élt, amit 9 támogató szavazattal a Központi Bizottság többsége elvetett.) A döntésről, a párt pénzügyi akciójáról lásd írásunkat az 5. oldalon.

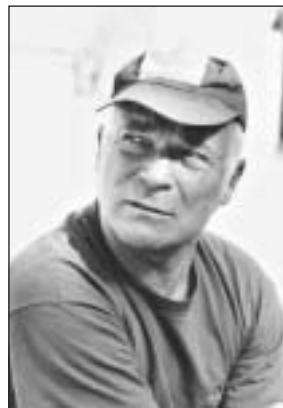
A Központi Bizottság egyebekben sem vette napirendjére Vajnai Attila javaslatát, amelyben 2005 márciusára pártszavazást kívánt kezdeményezni a „globalizáció elleni fellépésről”, illetve „az Európai Baloldali Párthoz való csatlakozásról”.

ISMÉT MOLDOVA!

Előzetesen ismét csak
A Szabadságban

Örömmel tudatjuk, hogy ez év márciusában megjelenik *Moldova György* Az utolsó töltny című önéletrajzi regényének harmadik kötete. A szerző jóvoltából a következő lapszámunktól ismét egyedül A Szabadság hasábjain olvashatnak részleteket a könyvből.

TARTSANAK VELÜNK,
OLVASSUNK EGYÜTT!

CIKKEINKBŐL

- ◆ Irán lesz Amerika következő célpontja?
- ◆ Vegyipari szabályozás és a tokaji bor ügye az EP-ben (2. oldal)
- ◆ Mit ad nekem a szakszervezet? Beszélgetés Fehér Józseffel
- ◆ Vissza a horthysta értékrendhez? (3. oldal)
- ◆ A szabadulás napja (5. oldal)

